

wijze meteen tot uitdrukking. Hij stelde, wat in die tijd heel bijzonder was, de feitelijke beleving van dagelijkse gebruikers centraal. Daarom hield hij 'een mondelinge steekproef-enquête' onder een honderdtal relatief jonge Rotterdammers en vijftienvintig intensieve interviews met Rotterdamse notabelen. Allicht beoogden deze gesprekken niet een representatief beeld, maar ze gaven wel een eerste aanduiding van de diverse schakeringen in het feitelijk oordeel van de dagelijkse gebruiker zelf. Dat is niet een aspect dat bij stedenbouwkundigen en architecten voorop stond en staat, en in zijn boek schroomde Wentholt dan ook niet om stevig in discussie te treden met plannen die ontworpen waren zonder voldoende oog voor de uiteindelijke beleving van het resultaat ervan. Wat daarbij opvalt, is Wentholts grondige methodologische overweging over de waarde die men aan een verzameling van een reeks subjectieve indrukken en oordelen wel en niet kan hechten. Hij contrasteert de subjectieve benadering met de meer object-gebonden aanpak die hij in zijn boek ook volgt. Daarmee betreedt hij een doelbewust tweeledig spoor, dat kenmerkend is voor al zijn denken over hoe de mens als zodanig eigenlijk in elkaar zit en zich verhoudt tot zijn sociale en culturele omgeving in de breedste zin, en over hoe je het denken daarover in al zijn onvermijdelijke complexiteit daadwerkelijk vruchtbaar kunt maken. Wetenschappelijk gezien laat *De binnenstadsbeleving en Rotterdam* zich lezen als tegelijk staalkaart en voorproef van die kijk. Steeds weer draait het om hoe mensen kijken, denken en ervaren. Hij heeft daar dui-

zenden bladzijden over volgeschreven maar toch, wonderlijk genoeg, is dit het enige boek gebleven dat hij ooit heeft gepubliceerd. Hij was zeer zeker een inspirerend docent, en onder degenen die hij aan de EUR opleidde is iets als een Wentholt-school ontstaan. Toch is zijn invloed uiterst beperkt gebleven en staat ze in elk geval in geen verhouding tot zijn hoogst uitzonderlijke gaven. Maar de talenten die hem vleugels gaven, zaten hem tegelijk ernstig in de weg. Het meest kenmerkend aan Rob Wentholt was zijn hang naar authenticiteit. In al zijn uitingen, in woord en gedrag beide, sprak een heel consequent volgehouden drang om niet naar de schijn en de conventie te leven, maar alleen naar wat echt is: oprecht gevoeld, onafhankelijk doordacht, en zonder verzwegen bijbedoelingen tot uitdrukking gebracht. Erger zonde dan anderen maar vooral ook jezelf iets wijs maken, kende hij niet. Aan wie daaraan als iets doodgewoons meedeed, had hij geen boodschap. En wie onder zijn naasten en zijn vrienden eraan leek toe te geven, die kreeg het te horen, in niet mis te verstane bewoordingen. Bij Rob bleef dit alles ingeperkt door een maar zelden falend gevoel voor kwaliteit; door een rijkgeschakeerd gevoelsleven; meestal ook door zijn tact, en vooral door een ruim begrip voor hoe mensen zijn en voor al het tegenstrijdige dat ons drijven kan. Maar met dat al hield hij aan deze hoogste waarde van echtheid vast, ook al bracht die hem van tijd tot tijd in soms pijnlijke conflicten. Daarvan hoopte hij dat ze weer zouden overgaan, wat ze vaak deden, want wraakzuchtig was hij niet; daar stond hij boven, op een nooit